

LBRIS

We know
books

S.A. Cosby

Toți păcătoșii sângerează

traducere din limba engleză
de Carmen Olimpia Tache

CRIME SCENE PRESS
2024

Districtul Charon

Districtul Charon fusese întemeiat pe vărsare de sânge și întuneric.

Și la propriu, și la figurat.

Până și numele îi este învăluit de umbre și morbiditate. Legenda spune că numele districtului ar fi trebuit să fie Charlotte sau Charles, dar consiliul orașului așteptase prea mult și numele acelea fuseseră deja luate atunci când se hotărâseră să înregistreze noua așezare. Se spune că apoi doar și-au plimbat degetul în josul listei de nume până când au ajuns la Charon. Acei oameni, cu fețele tăbăcite de vreme și cu mâini ca niște maiuri, numiseră orașul fără să se gândească la natura macabră a cuvântului. Sau poate că doar le plăcuse numele ăla pentru că prin inima comitatului curgea un râu care se vărsa în Chesapeake, la fel ca râul Styx.

Cine știe? Cine ar putea să știe ce le trecuse prin minte acelor oameni morți de mult?

Ce se știe este că în 1805, în crucea nopții, un grup de latifundiaari albi, frustrați de limitele propriului lor destin manifest¹, au incendiat ultimul sat de indigeni din peninsula în formă de lacrimă care avea să devină districtul Charon.

Cei care au scăpat de flăcări au fost puși la pământ de muschete, fără să se țină cont de vârstă, sex sau infirmități. Aia a fost prima

1. „Manifest Destiny”, idee conform căreia Statele Unite ar fi fost predestinate (și prin voință divină) să se întindă între Atlantic și Pacific. (n. red.)

dintre numeroasele tragedii din istoria Charonului. Canibalismul din iarna lui 1853. Epidemia de malarie din 1901. Otrăvirea de la picnicul Fiecelor Unite ale Confederației din 1935. Crima urmată de sinucidere din familia Danforth din 1957. Înecurile de la botezul din 1968 și așa mai departe. Pământul districtului Charon, la fel ca al multor orașe și ținuturi din Sud, a fost însământat cu generații de lacrimi. Erau locuri unde violența și haosul erau sărbătorite ca piloni ai spiritului de pionierat la fiecare Zi a Fondatorilor, în piața centrală.

Sânge și lacrimi. Violență și haos. Iubire și ură. Acestea erau pietrele de temelie ale Sudului. Erau fundația pe care ședea districtul Charon.

Dacă ai fi avut ocazia să-i întrebi pe cetățenii din Charon, cei mai mulți ți-ar fi spus că lucrurile acelea erau de domeniul trecutului. Că fuseseră spălate de râul timpului ce curge doar înainte. Ar fi putut chiar să spună că lucrurile alea trebuiau să fie uitate și abandonate trecutului.

Dar dacă l-ai fi întrebat pe șeriful Titus Crown, el ți-ar fi spus că oricine credea așa ceva era fie idiot, fie mincinos. Fie ambele. Iar dacă aveai ocazia să vorbești cu el după acel octombrie lung, ți-ar fi spus că fundația lui Charon era putredă și fetidă și plină de corupție, nu doar a cărnii, ci și a sufletului. Că poate pietrele de temelie ale Sudului se clătinau și se spărgeau ca piatra pe care Moise a lovit-o cu toiagul său. Dar, în loc de apă, din ea s-ar fi revărsat doar sânge și fiere.

Poate că și-ar atinge, absent, cicatricile de pe față sau de pe piept, și te-ar privi drept în ochi și ți-ar spune cu șoapta răgușită care îi este vocea acum:

– Sudul nu se schimbă. Poți să încerci să ascunzi trecutul, dar el revine în moduri mai rele decât au fost. În moduri teribile.

Ar putea ofta și și-ar muta privirea și ar spune:

– Sudul nu se schimbă... Doar numele și datele și fețele. Și câteodată nici alea nu se schimbă, nu cu adevărat. Câteodată, aceleași zile și aceleași fețe te așteaptă când închizi ochii. Te așteaptă în întuneric...

UNU

Titus se trezi cu cinci minute înainte să-i sune alarma la 7:00 dimineața și își făcu o cafea cu aparatul Keurig pe care i-l dăruise Darlene de Crăciunul trecut. Atunci lui i se păruse că era un cadou costisitor pentru o relație de abia patru luni. Zilele astea, Titus trebuia să admită că era un cadou al naibii de bun și că era recunoscător să-l aibă.

El îi luase ei o sticlă de parfum.

Aproape că se strămbă gândindu-se la asta. Dacă a-ți cunoaște partenerul ar fi fost o competiție sportivă, Darlene ar fi fost medaliată cu aur, iar Titus nu ar fi luat nici măcar bronzul. În ultimele zece luni se străduise să devină exponențial mai bun la făcut cadouri.

Titus luă o înghițitură de cafea.

Iubita lui dinaintea Darlenei spusese că era un iubit foarte bun, dar nu se pricepea la relații. El nu contesta acea evaluare.

Titus mai luă o înghițitură.

Auzi scara scârțâind atunci când tatăl său cobori la bucătărie. Acel plâns îndurerat al lemnului străvechi le provocase probleme lui și lui Marquis în multe nopți târzii de vineri, până când Titus n-a mai întârziat pe afară iar Marquis n-a mai venit acasă.

– Hei, cât stai acolo în chiloți, fă-mi o cafea din aia dichisită cu mașinăria ta, zise Albert Crown.

Titus se uită la taică-său cum șchiopăta spre masa din bucătărie și se așeza încet pe unul dintre scaunele din metal acoperit

cu vinil care ar fi făcut un designer de interioare hipster să intre într-o stare de euforie nouveau retro. Trecuse un an de la operația de înlocuire a șoldului suferită de tatăl său și Albert încă se deplasa cu o grijă studiată. Refuzase cu încăpățănare să folosească un baston, dar Titus vedea cum fața lui netedă și cafenie se strâmba în noduri gordiene atunci când vreo furtună cu ploaie bătea dinspre golf sau când temperatura începea să coboare ca un plumb de undiță.

Albert Crown își câștigase existența pe golful ăla timp de patruzeci de ani, cărând capcane pentru crabii șase zile pe săptămână, paisprezece ore pe zi la malul insulei Piney, pe bărcile unor indivizi care abia îl percepeau ca om. Nu tu asigurare, nu tu pensie, doar zilele de trudă, iar chibzuința mamei lui Titus le permiseseră să construiască o casă cu trei camere pe strada Preach Neck. Erau singura familie, albă sau neagră, care avea o casă cu o fundație adevărată. Invidia traversase granițele culorii pielii și îi unise pe vecini în timp ce casa se înălța din pădurea de locuințe prefabricate din jur ca un trandafir dintre buruieni.

– Când ieșim la pensie o să putem să stăm pe verandă în balansoare identice și să-i facem cu mâna lui Patsy Jones când trece cu mașina și își dă ochii peste cap, îi spusese Helen, mama lui Titus, tatălui său, la masa din bucătărie, într-o seară în unul dintre rarele weekenduri în care taică-său nu hoinărea pe la Watering Hole sau la Grace's Place.

Titus puse o cană în Keurig, împinse o capsulă în filtru și configură timpul.

Dar, la fel ca multe alte lucruri în viață, micul plan ușor meschin de pensie al maică-sii nu fusese menit să se împlinească. Ea murise cu mult înainte de a se fi putut pensiona de la Fabrica de Steaguri Cunningham. Totuși, Patsy Jones încă trecea cu mașina pe acolo, dându-și ochii peste cap.

– Ce-ai pus acolo? întrebă Alfred.

Deschise ziarul și începu să parcurgă paginile cu degetul. Titus îi putea vedea buzele mișcându-se aproape imperceptibil. Maică-sa fusese o cititoare mai aventuroasă, dar taică-său nu lăsa ziua să treacă fără să citească ziarul.

– Alune de pădure. Singurul fel care-ți place, zise Titus.

Albert chicoti.

– Să nu-i spui asta fetei ăleia. Ne-a cumpărat pachetul ăla mare și ieftin. A fost frumos din partea ei.

Își linse degetul și întoarse pagina. De îndată ce făcu asta, își supse dinții și mărâi.

– Tărănoii ăia nu se lasă deloc, așa-i? Acum o să aibă o nenorocită de paradă pentru statuia aia. Nenorociții is doar turbați că a avut cineva curajul să le spună că trădătorul ăla ucigaș de tataie al lor nu se cacă, scuipă Albert.

– Ricky Sours și Fiii Confederației mi-au tot bătut la ușa biroului în ultimele două săptămâni, spuse Titus.

Sorbi din nou din cafea.

– Ce vor? întrebă Albert.

– Vor să se asigure că biroul șerifului „o să-și facă datoria și o să țină mulțimea sub control” în caz că apar protestatari. Știi tu, din moment ce Ricky e caucazian, am prejudecăți împotriva lor „din cauza fondului meu cultural”, zise Titus.

Își păstrase tonul plat și neutru, așa cum învățase la Birou, dar prinse privirea tatălui său peste ziar.

Albert clătină din cap.

– Băiatu' ăla, Sours, nu i-ar fi spus așa ceva lui Ward Bennings. La dracu', Ward probabil că ar fi mărșăluit împreună cu ei cu steaua-n piept. „Fond cultural”. Căcat. Vrea să zică că tu ești negru și el e rasist. Dumnezeule, băiete, câteodată nu-mi dau seama cum te descurci, spuse Albert.

– Nu-i greu. Doar mi-l imaginez pe Sherman dându-le șuturi în gură străbunicilor lor trădători și ucigași. Țăla e zenul meu, zise Titus.

Vocea îi rămăsese egală, însă Albert izbucni în râs.

– Vinerea trecută, la magazin, Linwood Lassiter l-a întrebat pe unul dintre băieții cu abțibild pe camionetă de ce nu-i ridică o statuie lui... cum îl cheamă? Băiatul cu ouăle? spuse Albert.

– Benedict Arnold? oferi Titus.

– Da, să-i ridice lui o statuie dacă le plac atât de mult trădătorii. Băiatul ăla a zis ceva despre moștenire și istorie și Linwood a zis bine, ce-ar fi să facem o statuie a lui Nat Turner? La care băiatu' ăla s-a urcat în mașină și a demarat în trombă. Dar n-a avut niciun răspuns, zise Albert.

Titus își îngustă ochii.

– I-ai luat numărul de înmatriculare? Cum arată camioneta?

– Neah, eram prea ocupați cu râsul. Arată la fel ca toate camionetele pe care le conduc ăia ca el. Înălțată până la cer și fără fir de praf în benă. Își conduc camionetele la fel ca unii dintre ăia care vin pe golf cu bărcile lor mari și șmechere dar nu prind niciun pește. Folosesc uneltele muncitorilor pe post de jucării, zise Albert.

Titus își termină cafeaua. Își clăti cana și o puse în chiuvetă.

– Tată, lor nu le pasă de Benedict Arnold. El nu ura aceiași oameni pe care-i urăsc ei. Mă duc să mă îmbrac. Trebuie să fiu la serviciu până la nouă. Vezi că în frigider mai e ceva tocană de vită rămasă de duminică. Poți s-o mănânci la cină, spuse Titus.

– Băiete, nu-s atât de bătrân ca să nu-mi pot pregăti singur cina. Oricum, cine te-a învățat să gătești? întrebă Albert.

Titus simți cum un zâmbet subțire i se insinuează pe figură.

– Tu m-ai învățat, zise el.

Dar, gândi Titus, nu înainte ca mama să moară și tu să-l găsești, în final, pe Iisus.

– Bineînțeles că eu. Vreau să zic, probabil că voi mânca tocana, dar încă mai pot să încropesc ceva în bucătărie, zise Albert și-i făcu cu ochiul.

Titus dădu din cap și se îndreptă spre scară.

– Poate o să iau niște stridii și facem un grătar weekendul ăsta. Poate-l convingem și pe puturosul de frate-tu să vină, spuse Albert în timp ce Titus punea piciorul pe prima treaptă.

Titus se încordă un moment înainte de a continua să urce. Marquis nu avea să vină în weekendul ăla și nici în vreun altul. Faptul că tatăl lui se crampona de ideea asta era, în unele momente, deprimant și enervant. Învățase tâmplăria de unul singur, iar acum lucra ca liber-profesionist. Locuia în partea cealaltă a comitatului, în parcul de rulote Windy River, dar ar fi putut la fel de bine să fie în Nepal. Chiar dacă își făcea singur programul, puteau să treacă luni fără să-l vadă. Aia era o performanță dubioasă într-un loc atât de mic ca districtul Charon.

Titus intră în dormitorul lui și deschise șifonierul. Hainele lui de zi cu zi erau pe umerase de sârmă în stânga. Uniformele erau pe umerase de lemn în dreapta. Nu-i plăcea să se gândească la hainele de zi cu zi ca la haine „civile”. Asta conferea uniformelor un aer milităresc care nu-i plăcea. Hainele de zi cu zi erau aranjate pe culori și atârdate în ordine alfabetică. Mai întâi cele negre, apoi cele albastre, cele roșii, și așa mai departe². Darlene comentase o dată că era cel mai organizat bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Pantofii erau aranjați în exact același fel. Kellie, fosta lui iubită pe când era în Indiana, obișnuia să-i rearanjeze hainele de fiecare dată când rămânea la el peste noapte. Spunea că o face pentru binele lui.

– Trebuie să te relaxezi, Virginia. Ești prea încordat, o să te rupi într-o zi. Încerc să te ajut cu sănătatea mintală, spunea ea.

2. În engleză: black, blue, red... (n. trad.)

Titus credea că o făcea pentru că știa că el urăște asta. Ea știa că urma să se certe pe tema asta, după care să se împace, îndrăciți. Oftă.

Kellie era trecutul. Darlene era prezentul lui. Și, în pofida a ce spusese Faulkner, acea parte a vieții lui se terminase. Mai bine să o lase acolo unde o lăsase.

Își împinse hainele obișnuite spre stânga. Toate uniformele erau în partea dreaptă a șifonierului. Toate aveau aceeași culoare. Cămașă maro-închis, pantaloni de un maro mai deschis, cu vipușcă maro-închis. A avea două veste antiglonț la marginea din dreapta a dulapului. Pe podea erau două perechi de pantofi negri din piele. Pe un raft era un tricorn maro. Darlene spunea că aia era „pălăria Ursului Smokey”³.

– Pentru că tu ești ursul meu bătrân, spusese ea într-o noapte, întinsă peste pieptul lui.

Degetele ei îi urmăriseră cicatricea ca ale unui pianist care făcea arpegii. Cicatricea era un fel de cadou de la Red DeCrain, adept al supremației albe, naționalist creștin, lider al miliției și, preț de șapte minute, pretins martir.

Acele șapte minute schimbaseră viețile tuturor. A lui Titus, a lui Red și a soției lui Red și a celor trei fii ai săi, care purtau, toți, veste cu grenade. Cel mai mic dintre băieți avea doar șapte ani. Vesta îi atârna pe umeri ca un hanorac împrumutat de la unul dintre frații lui. Atunci când scosese cuiul, expresia lui fusese la fel de goală ca o pagină de caiet.

Apoi se...

– Oprește-te! spuse el nimănu cu voce tare.

Își frecă fața cu ambele mâini. Șrapnelul generat de explozii îi lăsase arsura în formă de semn de întrebare de pe abdomen. Cicatricile de pe suflet erau nevăzute, dar nu mai puțin oribile.

3. Smokey Bear: mascota unei campanii publicitare pentru prevenirea incendiilor de vegetație a serviciului forestier din S.U.A. (n. red.)

Titus își îmbracă uniforma într-un ritual practicat des care îl calma. Mai întâi își puse vesta antiglonț și îi legă baretele. Apoi urma cămașa. Apoi o cravată cafenie care atârna, alături de surorile ei, de un cârlig din interiorul ușii șifonierului. Apoi urma pantalonii, apoi pantofii. Se duse la noptieră, deschise sertarul și scoase centura de serviciu. O asigură înainte de a lua cheia și a îngenunchea cu grijă. Un șerif nu putea fi văzut cu pantalonii șifonați în districtul lui. Un șerif de culoare trebuia să aibă o pereche de pantaloni de rezervă la birou, pentru orice eventualitate.

Trase de sub pat o cutie metalică, o descuie și scoase din ea arma de serviciu. Comitatul plătise doar pentru un Smith & Wesson de nouă milimetri. Titus voise ceva cu mai multă putere de foc. Cumpărase un SIG Sauer P320 din banii lui. Era același tip de pistol folosit de Poliția de Stat din Virginia. Verifică încărcătorul și țeva înainte de a-l pune în toc. Pe noptieră erau două perechi de ochelari de soare cu lentile oglindă. Titus luă o pereche și o puse în buzunarul cămășii. Stația radio era tot pe noptieră, lângă ochelari. O luă și fixă transponderul la centură și microfonul la guler.

La sfârșit băgă mâna în sertar și scoase insigna. O prinse de cămașă deasupra buzunarului din stânga și coborî scările.

Albert încă stătea la masa din bucătărie, dar ziarul nu mai era. În locul lui era un plic care purta numele lui Titus.

– Ce-i aia? întrebă Titus, deși era destul de sigur că știa deja.

– A trecut un an. Duminica trecută Reverendul Jackson a spus că încă e o minune demnă de laudă. Cine s-ar fi gândit că faptul că Ward Bennings a fost lovit de un camion cu bușteni o să însemne că primul șerif de culoare al Districtului Charon va câștiga alegerile speciale? spuse Albert.

Titus luă plicul. Îl deschise cu unghia degetului mare. Pe prima pagină era o felicitare cu un pinguin amuzant care ținea o furcă diabolică. În interior, textul spunea:

CRED CĂ A ÎNGHETAT IADUL, VOI DOI ÎNCĂ SUNTEȚI ÎMPREUNĂ! LA MULȚI ANI!

Titus ridică din sprâncene.

– La Walmart nu aveau o felicitare care să spună că ești mândru că fiul tău e cel mai bun șerif pe care l-a avut districtul ăsta vreodată. Dar sunt mândru. Băiatul meu, din nou acasă și schimbând lucrurile. Titus, n-ai idee cât de mult înseamnă pentru oameni să te vadă în uniforma aia. Dacă mama ta ar fi aici, și ea ar fi mândră, zise Albert cu vocea tremurândă.

Mama lui Titus se dusese în urmă cu douăzeci și trei de ani, dar simplul fapt de a vorbi despre ea încă storcea suferință din tatăl său așa cum ai storce apa dintr-o cârpă de spălat.

Ar fi ea mândră dacă ar ști ce se întâmplase în nordul Indianei, la complexul DeCrain? Nu cred, gândi Titus. Nu, nu cred că ar fi mândră deloc.

– Nu toți ai noștri sunt mândri. Dar mulțumesc pentru felicitare, tată.

– Vorbești despre băiatul ăla, Addison, de la biserica New Age? Pff, nimeni nu se gândește la băiatul ăla. El crede că Iisus poartă blugi, spuse Albert.

Aia era cea mai rea insultă pe care o putea emite tatăl lui, baptist pentecostal care își purta cel mai bun costum în fiecare duminică, la adresa pastorului New Age cu codițe împletite.

– Face treabă bună la biserica aia, tată, spuse Titus.

– Tu numești locul ăla biserică? Sună ca un local cu tonomat când treci pe lângă ea, zise Albert.

– Tu nu? Oricum, Jamal Addison nu e singura persoană care crede că sunt ca Unchiul Tom, spuse Titus cu un zâmbet plin de regret.

– Ei bine, reverendul Jackson predică întotdeauna despre profeții falși, zise Albert.

Lui Titus i se păru că fusese o ironie, dar nu spuse nimic.

– Știi, ar fi frumos din partea ta să vii la slujbă din când în când. La biserică nimeni nu crede că ești ca Unchiul Tom, spuse Albert. Au muncit din greu pentru tine, Titus. Numa' zic.

Amploarea și profunzimea recunoștinței față de biserica Baptistă Emmanuel pentru sprijinul acordat campaniei sale surpriză era un subiect pe care tatăl său continua să încerce să-l abordeze, iar Titus continua să încerce să-l evite. Nu pentru că nu era recunoscător. Era foarte conștient că sprijinul comunităților cum era cea de la Emmanuel îl propulsase în biroul de șerif – asta alături de un influx de hipioți New Age cu concepții liberale, dar și de băieții și fetele care îl urau pe Cooter, fiul lui Ward Bennings, mai mult decât erau sceptici față de fostul erou de fotbal și agent FBI. O coaliție rară care nu avea să se mai formeze preț de o generație. Dar acum toți aveau mâinile întinse. Biserica tatălui său nu era cu nimic diferită. Știa că sprijinul comunității tatălui său venea la pachet cu niște condiții pe care el nu era dispus să le respecte. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu se mai dusese la o slujbă la biserică de la cincisprezece ani. Încetase să se mai ducă de când începuse taică-său să meargă acolo. La doi ani de la moartea mamei lui.

– O să-ți spun, tată. E în săptămâna dinainte de Fall Fest⁴. Știi că perioada aia o să fie aglomerată pentru mine, minți Titus.

Fall Fest era, în primul rând, un pretext pentru cetățenii districtului Charon să se îmbete și să danseze pe străzi înaintea de a se retrage în vreun colț întunecat de verdeață ca să fure un sărut îmbibat în whisky de la vreo iubită. A lor sau a altora.

Albert era pe punctul de a încerca din nou să-și impună punctul de vedere când stația lui Titus prinse viață cu un pârâit.

– Titus, recepție!

Vocea din radio era a dispecerului său, Cam Trowder. Cam lucra în schimbul de zi, iar celălalt dispecer, Kathy Miller, lucra

4. Fall Fest (lb. eng.): Festivalul Toamnei. (n. trad.)

de noapte. Cam era unul dintre cei câțiva angajați rămași de la administrația precedentă.

Era un veteran care făcuse războiul din Irak și își păstra calmul sub presiune, și mai poseda și cunoștințe enciclopedice despre fiecare șosea și drum de țară din district. În ciuda acestor acreditări impresionante, cea mai importantă calitate a lui Cam era proximitatea. Locuia la mai puțin de o milă de biroul șerifului. Nu lipsise niciodată, fie vremea bună sau rea. Scaunul lui cu roti-le electric, pentru toate tipurile de teren, putea atinge treizeci de kilometri pe oră. Cam îl îmbunătățise cu mâinile lui cu ajutorul unui filmuleț de pe YouTube și al unor fișiere PDF descărcate de pe internet. Era extrem de hotărât.

Acela era motivul pentru care disperarea acută care îi răzbătea din glas și se revărsa prin stație îl puse pe Titus în priză.

– Continuă pentru Titus, spuse el după ce apăsă butonul de comunicare.

– Titus... la liceu e un trăgător. Titus, primesc aici sute de ape-luri pe minut. Cred... cred... Titus, nepotul meu e acolo, spuse Cam.

Vocea îi suna ciudat. Titus își dădu seama că plângea.

– Cam, cheamă toate unitățile. Trimite-le la liceu! strigă Titus în microfon.

– Nepotul meu e acolo, zise Cam.

– Cheamă toate unitățile! Acum!

Cam gemu, dar când vocea i se auzi din nou în difuzor era calmă și fermă:

– Am înțeles, șefu'. Către toate unitățile. Trăgător la liceul Jefferson Davis. Repet, trăgător la liceul Jefferson Davis.

Titus lăsă să-i cadă felicitarea și alergă la ușă.

– Ce se-ntâmplă? strigă Albert după el în timp ce Titus țâșnea prin ușa din spate.

Dar singurul răspuns pe care îl primi fu zgomotul făcut de ușa cu plasă care se izbi de toc, prinsă de vântul de toamnă în strânsoarea lui rece.

Titus deja dispăruse.